

Сайтът **desebg.com** препечатва от [Faktor.bg](https://faktor.bg) интервюто на украинския журналист Дмитрий Гордон със считания за най-силния световен шампион по шах Гари Каспаров, който от години е известен и със своите критики към режим на Путин в Русия. В интервюто си Каспаров заявява, че Путин няма „алергия към кръвта“ и го определя като престъпник № 1 – екзистенциалната заплаха за света в 21 век. „На съвестта на западните „началници“ ще лежи, че не закриха небето, не доставиха още в самото начало оръжието, от което Украйна се нуждае“, смята шахматиста, който беше арестуван и подложен на репресия от режима в Москва при опита му да се кандидатира за президент на Русия през 2007 г. „Украинският сигнал след потапянето на „Москва“ е, че **НЯМА ПОВЕЧЕ БЕЗНАКАЗАНОСТ**“, е категоричен известният опозиционер.

Здравейте, Гари! За последен път говорихме преди два месеца, и колко много всичко се промени за това малко време.

– Два месеца!? Имам чувството, че е минала цяла вечност.

Наистина като че мина цяла вечност – виждате как в тази „вечност“ се вместиха толкова много събития, неподдаващи се на нормално човешко разбиране. Кажете, моля Ви, какво се случва в момента?

– Като споменахте вечността си спомням, че в книжките сме чели, че „на война една година се равнява на три“. Но това се отнасяше за онези войни от миналото, а за тази война мисля, че една седмица се равнява на година. Защото събитията са компресирани и освен това има един фактор, който все още ни предстои да оценим – това е навярно първата война, която наблюдаваме, ако не директно в ефир, то поне събитията пристигат на нашите мобилни телефони или подобни устройства през интервал от час, ако не и през няколко минути. Всичко виждаме - и бойните действия, и страховитите престъпления. Различно е да говориш за престъпленията от миналото, които немците извършваха – да, ние се досещахме, но не виждахме какво са правели в Освиенцим и Бухенвалд.

А сега се сблъскваме с напълно невероятния феномен да ни се предлага пълно отрицание (руската пропаганда) на неща, които всички хора вече знаят и виждат. Вече е безсмислено дори да слушаме приказки от типа „Не, това не е сигурно, трябва да се разследва, да се изясни...“, както казват руските власти. Напълно ясно е, че всичкият фейк, който разпространява престъпната руска власт, не убеждава никого. На мен ни се струва, че те вече си говорят просто по инерция.

Но връщайки се на въпроса за психологическия ефект, за травмата. Мисля, че това което виждаме е сигнал за събуждане към цялото човечество (както се говореше в СССР – цялото прогресивно човечество), което мислеше че, „видите ли, ние сме в 21 век, че всичко това е останало в миналото, че злото е само една карикатура, която съществува само във „Властелинът на пръстените“ или в други подобни филми и книги, а тук такова нещо просто не може да се случи. „Е, да, имаше го в Руанда, и по други места някъде, се случва дори и днес, но, моля ви се, не и в Европа!“

И изведнъж ни става ясно, че всичките наши технологии, целият ни технически прогрес, тези неща сами по себе си са оказали само минимално влияние на прогреса на човека. Разбира се, получава се очевидно, че някъде тези процеси са се движили паралелно, а на други места те като че се случват в различни измерения. Тоест, като дадете на човека айфон или андроид и го научите да си служи със съвременната техника и му отворите очите за целия свят – да знае какво се случва по този свят, по същество това по никакъв начин не прекратява престъплението в неговия ум. Нещо повече, понякога това даже го способства – виждаме случаи където руски офицери и войници се гордеят с престъпленията, които извършват. И споделят тези кадри.

Разбира се, че тези кадри после ще помогнат на правосъдието срещу тях – но те това не го схващат. Тази, по същество „комуникация на маймуна с граната“, е ужасна и в тази

война тази „комуникация“ придобива конкретни очертания и съдържание.

В този контекст не се съмнявам, че украинската война се явява като една реперна, отправна точка в историята. Това не е просто война, която (аз не се и съмнявам) ще завърши с победа на Украйна и възстановяване на нейната териториална цялост. Това е война, чийто резултат е краят на един период от развитието на човечеството, защото до нея бяхме в едно „междувремие“ – между приключването на Студената война и Украинската война. И сега си плащаме сметката за нежеланието си да разберем, че злото никъде не се е дянало, не е изчезнало от нашия живот. Това е онзи парадокс, че човешката природа се мени много бавно, а често и изобщо не се изменя с развитието на технологичния напредък.

И днес, когато слушаме различни разговори и анализи, изпълнени с изненада и шок „ама, как така това можа да се случи? Та, нали руската култура!???“ и така нататък – знаете целия там списък с аргументи, който традиционно ни се предлага – към това можем да отговорим с пример от преди 80 години (Дмитрий Гордон: Германия?) да, знаем там, Кант, Хегел, Бетовен... Отговорът е „Може! Може да се случи!“. И това се случи не само в 30-те години на 20-ти век, то се случва отново в момента и пред очите ни. И това ще ни застави да преосмислим изцяло всичките наши отношения – между държавите, между хората; ще ни принуди да преосмислим и да разберем как да строим инфраструктурата, не просто икономическата и финансовата, но и социалната, политическата, междуличностните ни отношения – отчитайки този трагичен опит, който натрупваме в резултат на тази страшна война.

Вие допускахте ли, че тази война изобщо е била възможна?

– Войната си я представях, допусках я – и това съм го казвал много пъти. За мен нападението на Путин над Украйна беше нещо по същество предрешено отдавна. Пак подчертавам, че казвам това не просто сега, а съм го казвал много пъти в годините назад. За мен беше съвършено очевидно, че Путин няма да спре на достигнатото ниво, защото нещата се изплъзнаха из ръцете му. Диктаторът никога не спира, докато не бъде спрян. Това е закон в историята и Путин не прави изключение. Безнаказаността, която съпровождаше всичките негови престъпления, започвайки от втората Чеченска война, та до анексията на Крим и тоталните бомбардировки на Алепо и другите сирийски градове, и изобщо целия дълъг списък с негови престъпления, изобщо цялата тази негова безнаказаност, ме убеждаваше, че той рано или късно ще се опита да реши кардинално и „Украинския въпрос“.

И това не е просто защото тази тема ми се е появила отнякъде в главата. Не. Аз просто слушах какво говореше самият Путин и какво говореше неговата пропаганда: За Путин Украйна беше това, което беше Полша за Сталин – някакво недоразумение на политическата карта, което трябва да бъде ликвидирано, за да може той да реализира своите геополитически планове. И това, което през последните осем години руската пропаганда набиваше в мисленето на подведомственото си население, а именно, че „Украйна не е държава, че трябва да бъде разединена, разчленена, разделена, изобщо че става дума за „един народ“, че е време да бъде „възстановена историческата справедливост“.... Всичко това беше по същността си подготовка за нападението. Но да си представя мащаба на това злодеяние, дори на мен ми беше трудно. Мен също ме съдържаша онези стереотипи на мисленето: 21 век, Европа... вярно, че, разбира се, ще нападнат, но... Тоест, същата грешка се прояви и у мен...

Винаги съм казвал, че Путин няма „алергия към кръвта“, че той има криминално минало, има негативна „кредитна история“, както се казва в банковото дело. Но даже и аз направих същата грешка, мислейки, че човекът, който е отдал заповед да се бомбардира Алепо до степен да бъде изтрит от лицето на земята, този човек ще се спре пред бомбардировка на Харков, например. Ето, даже и аз направих същата тази психологическа грешка. А светът стана много „по-малък“, защото научаваме незабавно за събитията, които се случват в различни точки на планетата. Ето, знаем всичко за Сирия. И когато виждаме генерал Дворников, когото назначават за командващ на операцията, вече разбираме, че това ще е финалният стадий, че това е последната карта на Путин: „Щом не мога да го заграбя, тогава всичко ще разруша“. Ще изтрием всичко от лицето на земята.

И отчитайки „кредитната история“ на Дворников, можем да очакваме, че ще видим и употреба на химическо оръжие. Всъщност стана очевидно, че за тях няма разлика – Сирия, Африка, Украйна... Не стои въпросът „къде“ а „кой“. Путин не вижда никаква разлика между Алепо и Харков. Това го разбирам, но не преставам да се учудвам на онези, които бомбардират, които натискат бутоните за изстрелване на ракетите – та в Украйна живеят техни роднини, дори майките на някои. И тук изпадам в лек ступор.

Опитвам се да извикам на помощ историческия опит и си мисля – Германия, Хитлер беше на власт 12 години и тогава те се съпротивляваха до последно до 1945-та, въпреки че за всички беше отдавна ясно, че войната е безнадеждно изгубена. А тук имаме 22 години. И все пак си мислех, че трябва да са останали някакви ограничители. У немците я имаше онази безумна, престъпна, чудовищна идея за доминацията на арийската раса и те имаха план, който се прилагаше зверски. А тук даже няма план. Тук има просто едно

масово разрушение.

Уникалността на престъпния Путински режим е, че за разлика от великите престъпници от миналото, той няма никаква глобална идея. Хитлер, имаше глобална идея. Дори Сталин, и той имаше глобална идея. А у този няма нищо. Само едно разрушение – ето, не мога да го взема, тогава ще го разрушавам. Това може би е свързано с различни криминални наклонности, които навярно трябва да търсим в детството му, полукриминалната му среда на израстване, после КГБ, ЩАЗИ, бандитския Петербург. И всичко това се е сляло в една особена отровна сплав. Максимата, с която е израснал е „щом не може да се купи с пари, може да се купи с много пари“, независимо дали е канцлерът на Германия или премиер-министърът на Франция... И така желанието „искам да стана царица на моретата“ започва да получава конкретни очертания. И получаваме фюрер, вожд (както искате го наречете) начело на една страна, която се увлича и изгражда култ към безнаказаността.

По принцип човешкият живот в Русия никога не е бил особена ценност. Но въпреки това, дори начинът, по който в Русия се разправяха с инакомислещите, също беше силен индикатор. Помня 2005 г., когато едва започваха да се появяват несъгласните, някакво заседание, където някакви милиционерски генерали обсъждаха какъв да бъде режимът на провеждане на митингите, дали да има съгласуване, или какви разрешения да бъдат давани.... И как целият този режим постоянно се утежняваше през годините и през 2012 година, когато ме арестуваха пред сградата на съда, където четяха присъдата над „Пуси Райт“, вече разбирах, че ОМОН-овците, които задържаха и биеха хората, са признак, че вече е премината границата от „хора“ към „не-хора“. Тоест, целият този процес се развиваше и случваше пред нас.

Всичко това се случваше в Русия, и ние разбираме, че рано или късно този манталитет на безнаказаност, на тотална власт над останалите, ще се разпространи и към други страни, още повече, че пропагандата постоянно работеше в това направление. И даже, ето в този момент, когато всичко това го изричам отново и в цялост, в тази наша беседа, си давам сметка, че преди десет години считах, че нищо не мога да направя срещу това – та нали те си го правят вътре в Русия. А днес те го пренесоха и го правят и в Украйна. И ще го правят и във всяка друга страна, докдето им бъде позволено да достигнат. И те не виждат в това, да постъпват по този начин, никакъв проблем. Още повече, че те не вижда Украйна като чужда страна, а като своя и те разсъждават така „ще правим това, което умеем да правим най-добре – да бием, да изнасилваме, да смачкаме волята за съпротива“. Тоест, появила се е такава общност от хора, които са преминали границата от „хора“ към „не-хора“.

Гари, колко години вече не сте бил в Русия?

– Напуснах Русия от края на февруари 2013 г. Вече десета година започнах.

Исках да ви попитам следното: наблюдавам тези руснаци, които идват тук на ръждивите си танкове. Очевидно генералите са изпокрали всичко от армията, на Путин явно са докладвали, че всичко им е наред, а танковете са ръждиви, нямат боекомплект, бронезилетките им даже са с картон, там дето трябва да има броня. И така, пристигнаха тези момчета и аз отначало слушам прехванатите техни телефонни разговори с техните майки, с техните съпруги: разговорите са една безкрайна поредица от псувни и цинизми, дори с майките си, с бащите си. При това, отговорите от отсрещната страна са същите такива изпълнени с псувни и цинизми на всяка втора дума; С жените им – същото положение. Нещо повече – жените им им разрешават да изнасилват украинските жени, само им напомнят да вземат предпазни мерки. Жените им не просто им разрешават, а им казват какво трябва да плякосат и да донесат у дома – какво е нужно в домакинството им... Гледам тези страшни, безсмислени убийства, тези изнасилвания... кошмарни! Изнасилват дори малки деца! Ужасно! Даже вече има установени точно фамилиите на насилниците. И не говоря само за масовото изнасилване на жени, но и на малки момиченца. Разбирам, че Русия се е превърнала в някаква странна страна в която всеки насилва другия и всички един другото насилват. Видяхме огромен обем видеоматериали от затворите, където масово биват изнасилвани мъже от други мъже. Кажете, моля ви, какво се е случило с тази страна? Нима това е някакъв сбъркан генетичен код?

– Уфффффф... От колко далече в историята ми позволявате да започна? Много отдалече, или да се ограничим до последното столетие?

Нека бъде от последното столетие. Преди него май всичко ни е ясно.

– По същество пред себе си имаме една отрицателна селекция, уникален експеримент,

провеждан от 1917 г. Какво е било дотогава можем да обсъждаме и спорим, но във всеки случай пред онази Русия имаше бъдеще. Да, тя далеч не беше идеална, независимо от това пред нея имаше бъдеще, потенциал – и икономически, и социален, и демографски, и културен – мисля, че това го разбираме добре. Да, разбира се тя не е била идеална демократична държава, макар през септември 1917 г. за един кратък момент тя да стана република. И тогавашните избори за учредителното събрание бяха може би едни от най-свободните в света. И учредителното събрание, което болшевиките разгониха в началото на януари 1918 г., това събрание беше избрано напълно по демократичните правила. Били са спазени всички компоненти на едни демократични избори.

И след това започва епохата на болшевиизма. Ние сега си даваме ясна сметка, че този кошмар, който започва с болшевишкия терор, и който периодично затихваше и се разгаряше отново, този кошмар остави неизличима следа. Войната също беше тежко изпитание, защото на война обикновено загиват най-добрите. До войната има всякакви, но по време на войната е различно – там в атака тръгват най-смелите, най-честните, най-ярките личности.

Към това да добавим и Голодомора?

– Да, да, разбира се. И всъщност не един, а множество Голодомор-и. Бил е, ясно, онзи, големият Голодомор, но с него и цял куп други малки голодомори. Разбира се тук думата „малък“ за голодомор е лоша, разбира се, защото злото тук не зависи от мащаба. Важно е да разберем, че болшевиизмът водеше постоянна война срещу собствения си народ.

...И милиони напуснали страната?

– Да, „философските параходи“ (през 1922 г. съветските власти прогонват някои от най-известните мислители в страната. Това принудително изселване е известно като „Философския параход“, тъй като повечето интелектуалци напускат дома на борда на кораби), милионите напуснали, и последващо изтреление на генофонда на нацията.

Вземете разкулачването (репресиите срещу по-заможните селяни и всички, които са се съпротивлявали на колективизацията на селското стопанство), после голодомора. Всичко това, по същество, се натрупва. Да, имало е огромен потенциал – чували сме, че благодарение на своя потенциал страната е продължила да функционира. Но ето, днес и сега ние виждаме резултатите от всичката тази отрицателна селекция. Очевидно и ясно е, че в тази страна „надзирателите“ (управата, ръководството) са оцелявали в значително по-големи количества от „затворниците“.

И така, когато вече се пренесохме в, да го кажем, по-„вегетарианския“ ни период, пост-сталинския, пак имаше диктатура, пак прашаха хората в лагерите, но вече го нямаше онзи масов терор от преди. Но страната вече беше тежко болна. Не знам дали неизлечимо, но беше тежко болна. И се случи онзи момент в 1991 г., когато се появи шанс. Все пак имаше още интелектуален потенциал. Разпадна се СССР, което беше още едно благо. И в този момент Русия не се възползва от този шанс. Той беше безнадеждно изгубен, защото усилията бяха неправилно ориентирани. По този въпрос можем да водим дълъг разговор, но главното е, че Русия не се отказа от своята имперска същност. Не се случи трансформация на империята в национална държава.

Националната държава има обща история, език, култура. Русия остана империя. И тези имперски комплекси, които при Елцин не изчезнаха – всичко си беше постарому: и войните в Кавказ, откъсването на Абхазия от Грузия, Приднестровието... Да, Украйна не я закачаха. Очевидно им беше твърде сложна тема за онзи момент. Но както разбираме, те просто са затаили злото у себе си. Всичко, което позволяваха на Лужков да говори през деветдесетте години относно „руския Крим и Севастопол“, това в по-късен момент са възнамерявали да превърнат в политика, но в онзи момент за това не са им стигали ресурсите.

Но чеченската война беше индикатор – там вече се видяха зверствата, които после щяха да се разпълзят по целия свят и в резултат вече днес ще се концентрират като абсолютното Зло в Буча и Краматорск.

... И десетки хиляди загинали чеченци?

– Разбира се, да. А също така се случи и афганистанската война, там също загинаха един милион афганистанци. И изобщо не искам да споменавам Берлин през 1953 г.,

Будапеща 1956-та, Прага 1968-ма. Всъщност всички тези неща се натрупваха, натрупваха... И ние някак си се оказахме в ситуация, в която шансът за промяна беше пропуснат. Същевременно, цените на нефта, които излетяха нагоре, подготвиха общественото съзнание за приемане на Путин като спасител.

И ето – и чеченската война и взривовите на жилищните блокове, за които не се съмнявам – бяха свързани с КГБ (в каква степен, това ще се изясни от едно бъдещо следствие), всичко това създаде един определен образ на Путин в съзнанието на хората, образ, който не се удаде да бъде променен по никакъв начин. Още повече – тук ще подчертая, че разбирам, че не бива да прехвърляме своята вина на други – но все пак: Готовността на водещите западните държави, включително Америка, не просто да работят с Путин, а фактически да му дадат картбланш, фактически да го приемат като свой, като един от тях, лиши нас, опозиционерите, при това на един доста ранен етап, от всяка възможност по някакъв начин да достигнем до руските граждани.

Да, и Борис Немцов, и аз, а и мнозина други говорехме за това, че Путин ще се превърне в проблем за всички. Разбира се, всеки може да казва каквото си иска, но когато през 2006 година Путин прие като домакин така наречената „Осморка“ (Г-8), и той, като един „новоизпечен“ там – аз винаги съм считал, че той никога не е имал право да се намира в тази група. И когато виждате как той в качеството си на домакин приема всичките държавни глави на тези държави, как бихте могли да обясните на обикновения човек, че Путин не представлява една наистина демократична Русия?

Да, Немцов говори, и Каспаров казва същото, и мнозина други казват, че нещата не са в ред, „но моля ви се, погледнете: Буш стои до него, Меркел, Саркози... Ясно е, че нещата са в рамките на нормалното. Е, вярно, че у нас може би демокрацията не е съвсем перфектна, но е съвършено очевидно, че у нас всичко върви по план – ние се движим в посока на подобрение, имаме еволюция...“. И когато се появи този Медведев, това придворно джудже, което поставиха да поддържа мястото на Путин затоплено – тук трябва да отдадем дължимото на Путин: това, да намериш правилния човек, когото да сложиш на своето място и той после да ти го върне, е постижение.

Очевидно Путин има способността да разпознава човешката природа. Защото, вижте, властта на президента на Русия е огромна. Той може да уволни премиера (какъвто беше тогава Путин) просто с едно драсване с химикалката. А Путин успя да намери човек, който му върна обратно властта, поднесе му я на тепсия. Но Медведевските словоизлияния и лозунги за свобода произведоха огромно впечатление на запад, където усилено разсъждаваха как да подредят сега отношенията с Русия. „Вярно, че

Путин е там някакъв премиер, но той ще се оттегли...“

Нашите опити да покажем на запада, че Путин е там, че дърпа конците иззад завесата се оказаха неуспешни – никой не пожела да ни чуе. И ето тази готовност да се спогодят със Злото.... Тук разбира се трябва да кажа, че не го виждаха като зло. Тогава Кондолиза Райс нарече Лукашенко „последния диктатор в Европа“ и че Русия не е вече Съветския Съюз. Това беше в онзи разговор, който вървеше още в 2006, 2007 година, още при Буш, където тя беше държавен секретар. Те ни повтаряха, че това вече не е СССР. На което ние казвахме „да, защото може би е нещо много по-лошо“ - защото тази криминална система се интегрира в западния свят. И ако тя набере сила, тогава заплахата ще бъде много по-сериозна от заплахата от СССР. Защото Съветският Съюз се съдържаше от определени идеологически норми.

Тук, в тази Русия, няма никакви норми. Това е мафия. И няма никакво значение какви са тези вътре – фашисти, комунисти, всичко, което способства съществуването на тази държава е там. Това е раково образувание. И ми се струва, че тази мисъл на Кондолиза Райс – „да, вярно, крадци, мошеници, корупция, но те едва ли ще направят нещо в ущърб на общия ни бизнес“.... И даже Крим не ги убеди.

А Грузия?

– Да, безусловно, но има важна разлика – при Грузия нямаше анексия. Във всичките си действия, Путин, както впрочем и Елцин преди него, не отидоха толкова далече, че да прибегнат към анексия. Анексията е друга история. Да, Абхазия и Осетия ги откъснаха от Грузия, но анексия не обявиха. Анексията по същество е рубикон. След втората световна война имаме два случая на анексия – Тибет-Китай, където Китай си присвои Тибет и Садам Хюсеин – Кувейт. Даже Турция не анексира Северен Кипър. Разбирате, че анексията е тънка игра. И Путин реши да я играе. И какво се получи? Нищо не се получи. Хубаво – анексия, и? И нищо.

И мисля, че в този момент Путин взе за себе си решението, че ликвидирането на Украйна като държава вече не е въпрос на „дали“, а „кога“, тоест е само въпрос на време. Защото, „щом ми дадоха да лапна Крим, да го анексирам, и за войната в източна Украйна не ми правят въпрос, то тогава какъв ми е проблемът. Е, вярно, отначало не успях да завладея цялата източна Украйна. Нищо, ще пробваме чрез Минския формат.“

Мисля, че той се опитваше да намери някакъв безкръвен метод. Разбира се, относително безкръвен, без масово насилие, да инкорпорира ОРДЛО в Русия и по същество да подчини Украйна на себе си. Задачата беше ликвидация на суверенитета на Украйна. И той я приведе в изпълнение. „Не ми се получи. Значи, преминаваме към подготовка за война.“ – Тук имаме отново същата логика, която имаме във всички действия на Путин, и това е логиката на който и да е диктатор от миналото: Щом можах да направя това, защо да не направя и следващата крачка?

Гари, интересно е, че сега Западът приложи невиджани санкции по отношение на Русия и никой не очакваше такъв пакет. Но при все това, всеки ден Русия получава по един милиард долара от продажбите си на нефт и газ. Всеки ден. И мисля, че за всички е ясно, че днес Украйна може да бъде спасена, освен от украинската армия, от две неща: едното е пълно нефтено ембарго и другото е доставяне на настъпателно летално оръжие. Готов ли е Западът да се откаже от руския нефт и да достави оръжието, за което Украйна ще помоли?

– Нека да анализираме поведението на Запада в тази ситуация и къде беше грешката на Путин. Путин доста точно оцени и предвиди поведението на Запада в една ситуация, в която Украйна би била разгромена за четири-пет дена. Той изобщо не се съмняваше – и аз считам, че това беше обосновано – че западът в този случай, щеше да тръгне на преговори. И поради това, от негова гледна точка, всичко изглеждаше много, много чисто: „Превземаме Киев, парад на Хрешчатик, Янукович – като Бабрак Кармал с танк, или с нещо подобно, го докарваме; Зеленски бяга и отнякъде там откъм Варшава размахва някакви там свои резолюции... Звъним на Джо Байдън и му казваме – делим! Американците какво биха казали? Ще кимат и ще казват „да, да, разбира се, ситуацията е лоша. Разбира се, сега ще ги накажем със санкции, разбира се, но това е геополитическата реалност.“

И точно по този план в първите три-четири дена руснаците не бомбардираха жилищни квартали. Да, имаше няколко инцидента, но беше видно, че целта беше съвсем различна – в кавички „да освободят Украйна“. Какво измени ситуацията? Съпротивата на украинската армия. По своята същност това е онова нещо, което диктаторите никога не могат да разберат. Удивителното е, че не го разбраха и представителите на свободния свят. А именно, че свободният народ се сражава по различен начин; че има неща, които е невъзможно да бъдат изчислени върху лист хартия; и че всички тези американски експерти – трябва да кажем, че и Пентагонът и ЦРУ се провалиха по един нечуван начин – защото сега със сигурност знаем, че и Пентагонът и ЦРУ са убеждавали Байдън, че войната ще продължи няколко дни.

Можете да критикувате Байдън, но той се доверяваше на експертите си. Когато директорът на ЦРУ ти казва – за 4 дни ще превземат Киев. Когато генералът, началник на Съвета на началник шабовете, ти казва – ще се готвим за ситуация като Афганистан, партизанска война, трябва да им дадем оръжие за такава война... защото те очевидно нямат никакъв шанс да устоят на пълномащабна руска агресия.... Очевидно е, че тази теория е доминирала.

И именно поради това Путин, след три срещи с Байдън – юни миналата година – персонален самит в Женева и два много дълги разговора по видеовръзка – тоест три самита. И в резултат на тези три самита Путин получи пълна увереност, че нищо лошо няма да му се случи. Нека не забравяме – Путин е добър психолог. Слуша думите на Байдън и получава информация от преговорите между Блинкен и Лавров и от разговорите на други американски официални лица с аналогичните им чиновници в Русия и той вече е уверен, че няма опасност от никакви по-тежки реакции.

Европа – тя е смешна. Франция и Германия ще чакат. Разбира се, има една Полша и Балтийските държави, но те всички ще се изплашат. Тоест, планът на Путин беше построен върху неговия правилен анализ на ситуацията до този момент. Но той сбърка. И моментът, когато стана ясно, че неговият блицкриг се провали, когато Киев издържа, когато Зеленски каза своята историческа фраза „Не ми трябва транспорт, трябва ми оръжия!“, всичко се промени, защото общественото мнение на Запад рязко се обърна.

Много е важно да посочим, че то се обърна не само в Америка, но в Германия. Това е много интересен момент – това е онази германска травма, рана, която съществуваше в продължение на почти 80 години, рана, която от 45-та година не може да зарасте. И практически какво направи Путин? Той помогна на тази рана да се затвори. Немците видяха фашизма, но не при себе си, а в отсрещната страна. Те бавно се задвижиха, но се задвижиха и тръгнаха по пътя на санкциите.

Вие казахте – невиджано големи санкции. Да, защото Германия промени позицията си. Северен поток беше закрит буквално за ден. Путин разбира се не очакваше такава нещo: ама как така, такъв хубав бизнес развивахме толкова години.... И изведнъж става ясно, че общественото мнение има значение и влияе. И затова днес имаме ситуация, в която Западът постепенно – макар да се движи по-бавно отколкото ни се иска: не закриха небето, не доставиха още в самото начало оръжието, от което Украйна се нуждае, това разбира се ще лежи на съвестта на западните „началници“, защото

общественото мнение беше готово да ги подкрепи. И едва сега, днес, западните генерали и шефове на специални служби, най-накрая стигнаха до извода, че Украйна може да спечели тази война. И вече виждаме как се изменя ситуацията. Вече въпросът за доставяне на Украйна на най-съвременно настъпателно оръжие е въпрос на време, а не на принципи. Въпросът с принципите беше решен.

Що се отнася до ембаргото над нефта и газа, тук действат свои... свои електорални закони. Разбираме, че западните политици трябва да претеглят за и против. Ето, в този момент както ние си говорим, не знаем какъв ще бъде резултатът от изборите във Франция. И трябва да кажем, че при цялото ни неудоволствие от действията на Макрон, от неговите доста двусмислени позиции, нашият избор е между Макрон, когото можем да критикуваме и между фактически путинския агент. Трябва да разбираме, че путинската пропаганда на Запад постигна колосални успехи. Можем да направим извода, че парите, които руските агенти са похарчили за пропаганда на запад, са вложени много по-ефективно отколкото в Украйна. (смях) Очевидно там не са откраднали толкова много. Също са крали, но не чак в такива мащаби. И там ние виждаме резултати.

Ето, в Германия нещата вървят в друга посока, но във Франция, на първия тур на президентските избори, три откровено про-путински кандидата набраха сумарно 52%. Льо Пен, Меланшон и Земор – 52%. Разбира се, това не се трансформира автоматично в гласове за Льо Пен, която най-вероятно ще загуби с минимална разлика, но това ни показва как всичко на Запад в момента е доста ... „тънко“ и рисковано. Затова аз не бих се осланял на някакво нефто-газово ембарго. По-скоро, в началото може да има нефтено ембарго. Европа може да го направи. Според мен трябва да искаме максимума, но същевременно да целим да получаваме това, което най-много помага за подобряване на ситуацията.

Има и един много важен фактор, когато говорим за санкции. Това е тяхната продължителност. Доколко западът е сериозен да удържа тези санкции? До – и това е особено важно – до кой момент? И струва ми се тук преминахме още един рубикон. Това, което в началото Байдън каза относно криминалния режим, а после и относно геноцида, даже при всичките последващи уговорки от неговата администрация, е индикатор, че с Русия на Путин не може да има и няма да има никаква нормализация. И че Европа започва да пренастройва всичко, включително и газовите си потоци. И за тези, които се намират около Путин е ясно – да, може би той ще издържи сега, но той няма бъдеще.

Сега се полагат основите на новите взаимоотношения, и за мен не е най-главното колко

скоро ще обявят ембарго на руския газ (повтарям, че това е доста сложна работа), а кога накрая ще бъде точно фиксирано и заявено, че нашата цел в тази война е победата на Украйна, възстановяването на нейната териториална цялост, и санкциите няма да бъдат прекратени, докато Русия не се изтегли напълно от Украйна и не изплати всички репарации за престъпленията си и военните престъпници, които са извършили престъпленията, не бъдат предадени на съда. Ето, когато това бъде казано, това ще бъде моментът на началото на обратното броене за режима на Путин, лично за него и за неговото обкръжение.

Казвате, за Путин лично. Нека се опитаме да „влезем в кожата“ на този човек, ако изобщо е възможно да го наречем човек, защото разбира се, не можем. Кажете, той за Вас фашист ли е?

– Аз имам проблем с думата фашист. У нас имаме един набор от думи, които ние обезценихме. Тук попадат фашист, нацист...

Добре, какъв е той за Вас?

– Той, безусловно е престъпник. Имаше една книжка едно време, помня, за Хитлер, която ни раздаваха да четем и там се казваше, че Хитлер е Престъпник Номер 1. Ето какво е Путин – Престъпник Номер 1. Винаги съм казвал, че Путин е екзистенциалната заплаха за нашия свят в 21 век. По същество Путин е човек от дълбокото минало. Още повече той вярва, че може да обърне посоката на времето. Путин вижда света по различен от нас начин. За него насилието не е просто възможно, то е желателно, то е елемент от управлението на страната и разпространението на собственото си влияние. Путин притежава аналози не само към Сталин но и към Иван Грозни.

Неговият идеал е управникът, който стои над закона. Това даже не е монархия, това е повече от монархия. Това е образът на всеобемащата власт, която не е ограничена от абсолютно нищо. И тези образи от миналото, които в момента се възплъщават в престъпленията в Украйна, те по същество са заплаха не само за Украйна, не само за хората, които биват насилвани и избивани от страната-агресор. Всъщност това е заплаха за целия свят. По същество това е тежка психологическа травма: ние наблюдаваме как той казва „аз имам атомна бомба, значи те нищо няма да ми направят“.

А дали ще я пусне, дали ще натисне ядреното копче?

– Аз все пак мисля, че тези страхове са преувеличени. Първо, той сам не може да пусне бомбата. Той трябва да даде заповед да бъде натиснато копчето. Предполагам, че има някаква верижка от последователни натискания на няколко копчета. Затова тук идваме до най-важния момент – а именно взаимоотношенията вътре в тази криминална система. Да предположим, че той е решил, че е дошло времето всички да умираме. А Вие вярвате ли, че генералите и адмиралите наистина споделят тази гледна точка?

Ами, тактическо ядрено оръжие?

– Колкото и страшно да звучи, ще кажа, че тактическото ядрено оръжие само по себе си не решава никакви военни задачи в тази ситуация. Тактическото ядрено оръжие няма да спаси Русия от военно поражение.

Защо? Нима ако го употреби върху Харков или върху Киев, нима няма да промени хода?

– Добре, тактическо ядрено оръжие – кой ще натиска копчето?

Е, видяхме, че в армията им има изобилие от идиоти.

– Чакайте, идиоти, които са готови да убият хиляда или десет хиляди човека, Путин има достатъчно. Но много ли са идиотите, които са готови да убият десет хиляди човека, но и те самите да загинат?

Според мен има.

– Аз, както и по отношение на генералите и адмиралите, и тук не бих бил толкова уверен като Вас.

Но погледнете лицето на Дворников (новият командващ операцията)?

– Не, не, лицето на Дворников изразява криминални наклонности и изобщо не говори за готовност да умира за своето право да избива хора. Аз не виждам неговото лице да изразява подобна готовност. Готовност да умират демонстрираха украинските момчета от Змийския остров. А руските пилоти, които бомбардират украинските родилни домове, извинете, но аз не вярвам, че те биха посмели да излетят, ако знаят, че ще срещнат натовските изстребители. Същото е положението и с генералите. Да, те са готови да натиснат копчето и да убият безбройно количество хора. Но ако е казано ясно и открито (отново тук се връщам към позицията на НАТО и на американците) че всеки военен обект на Русия, прилагащ оръжия за масово поразяване, ще бъде незабавно унищожен, мисля, че това би охладило мозъка даже на генерал Дворников. Между другото, ето, съдбата на крайцера Москва е всъщност доста показателна в този контекст. Защото тук не става дума за това, че потопиха флагмана и т.н.

Потопиха Москва.

– Не, не, друг е сигналът: а именно, че **НЯМА ПОВЕЧЕ БЕЗНАКАЗАНОСТ**. Вижте, те защо пропуснаха ракетата? Макар да се говори, че била модерна и т.н. Та, крайцер от такова поколение и мащаб трябва да може да унищожи подобна ракета! Защо, мислите, я пропуснаха? Ами защото са се отпуснали. Чувството за безнаказаност им изигра лоша шега. Винаги съм казвал, че погромаджиите нашественици не могат да воюват нормално. Те нямат нужния манталитет, те не са готови за бърза военна реакция, защото са свикнали да стрелят по тези, които не могат да им отговорят. Ето, от корабите, натискат копчето и изстрелват ракетите „Калибър“ по украинските градове - Днипро, Харков...

Но те никога не са очаквали, че подобна ракета ще полети обратно към тях. Мисля, че ефектът от потопяването на Москва ще бъде невероятно силен. И съм уверен, че войната ще премине към коренно различната си фаза едва когато украинска ракета удари в севастополското пристанище Руския флот. Ще започне паника. Това ще бъде силен психологически шок за руснаците. Войната ще се върне при този, който я започна и който посяга с меч, от меч ще загине. Интересно е, че руснаците много обичаха да повтарят фразата „Можем повторить“ (можем да повторим победата от 1945) това е любим мем на Путин. Вярно – в момента повтарят, само дете не могат да разберат от коя страна на бариерата се намират. Те наистина повтарят войната, когато в полетата на Украйна фашизмът загуби битката срещу армията, на която помагаше американският lend-lease (заем-наем). Така че, всичко се повтаря, но те се оказаха този път от другата страна. И мисля, че още не са го схванали.

Нека продължим за Путин и с опита ни да влезем в кожата му. Какво мислите, за какво мисли той сега?

– Мисля, че няма смисъл да се занимаваме с такива усилия за психологическо портретиране, защото това за нас е невъзможно. Подозирам, че който и да е човек, и най-образованият и най-благородният, със своите си стремежи и цели, след 22 години на власт ще се побърка. А тук имаме иднидивид, който далеч не е високочел интелектуалец, знаещ Ахматова и Пастернак. Тук имаме съвсем друг човешки материал. И представете си как този човешки материал е влязъл в съприкосновение, в химическа реакция с тази абсолютна власт. И да си спомним отново и отрицателната селекция, която продължава да работи навсякъде в Русия.

И тази власт работи като магнит за продуктите от отрицателната селекция и те се събират, събират към върха. И виждаме – хора, на пръв поглед относително образовани, но стават част от тази машина. И тук не говоря само за тези, които натискат копчето, но още повече за онези, които промиват мозъците – те са още по-опасни. Те са онези, които подготвиха това поколение, по-точно, тези поколения, които днес зверстват в Украйна.

Кажете, как ще приключи Путин, според вас.

– Мисля, че това е очевидно. Той няма да умре в леглото си. Разбира се, освен ако не го отровят в леглото му. Мисля, че съдбата му е предрешена и предполагам, че най-вероятно ще бъде неговото обкръжение, което ще се погрижи за това, когато прецени, че ситуацията е критична. Тази е най-вероятната от всички опции. Защото за Путин няма живот извън границите на тази безгранична власт. Тази власт се държи на неговата аура на непобедимост и безнаказаност. А войната в Украйна постави кръст на тази аура. А нататък – историята нищо ново няма да изобрети. Следва крах на държавността, и търсене на жертвена овца, в която роля традиционно се оказва диктаторът. Как точно ще го направят, не знам, нека си се разберат помежду си. Но е напълно очевидно, че Украйна ще погребее Путин – първо политически, а след това и физически.

Последен въпрос: Украйна ще победи ли?

– Безусловно! Аз вярвам в бъдещето на човечеството и това бъдеще в момента се решава в Украйна. И то не просто «Украйна ще победи». Украйна ще победи и буквално, но и символно: това не ще бъде просто победа, която ще доведе до разгром на окупационната армия; не само победа, която ще освободи Украйна в нейната цялост – от Луганск до Севастопол. Това в дълбоката си същност ще е победа на силите на свободата срещу тиранията. Това е победа, която ще прозвучи навсякъде – в Хонг Конг, в Тибет, в Син Дзян, в Иран, по целия свят... във Венецуела...

Това ще бъде поражение на квинтесенцията на днешното зло, което представлява Путин. И в резултат, тази победа ще прозвучи най-силно в Москва. Тоест, днес Украйна спасява света от възвръщата се кафява чума, фашизмът на 21 век. И тази победа, поради тази причина, ще има историческо значение и можете да не се съмнявате, че в учебниците по история (от които ще се учат нашите деца, внуци) това ще бъде онази повратна точка, която ще означаи изменението на вектора на развитие на човечеството. Вижте, ето сега ние наблюдаваме тези събития и мен не ме напуска мисълта, че и най-сюрреалистическите предсказания и очаквания биват опровергавани и обръщани от реалния живот. Например Оруел, Кафка....

Например, представям си, че преди десет години идва човек с ръкопис и Ви предлага за издаване роман, и Ви разказва сюжета: война в Източна Европа – Вие още тук губите интерес, а той продължава – и украинският президент-евреин моли Германия за

танкове, за да отблъсне руската агресия. В този момент ще си помислите как да извикате бърза помощ за човека, нали? Не е ли невероятно? Тоест, животът винаги се оказва много по-сложен и многостранен. И всички епизоди на тази война, малки и големи, ще станат част от действително огромно отразяване – ще се снимат филми,... ще се превърне във фолклор. Фолклор, който ще затъмни „Властелинът на пръстените“. Ето, там имаме борба срещу Злото. И виждате ли, в книгата „Властелинът на пръстените“ съществува идеята за абсолютното Зло. Но там не виждаме да има абсолютното Добро. Там то не съществува. Там всички форми на доброто са в конфликт един с друг. Но настъпва ден, в който те се обединяват, и това е денят, в който разбират, че са изправени срещу абсолютното Зло.

Ето днес в Украйна се случва точно това обединяване, защото се появи абсолютното Зло. Неслучайно СССР и Русия са наричани Мордор. Днес ние виждаме това абсолютно Зло. И виждаме обединение дори на тези, които доста често до днес се намираха в, да кажем, непрости отношения. Досега беше трудно да си представим такова сътрудничество, например между поляци и украинци. Изобщо, толкова много неща се случват пред очите ни, които намираме за трудно да приемем в главите си. Затова казвам, че се намираме в период, в който се преподрежда цялата координатна система на света.

И последен въпрос – ако направите аналогия с играта на шах, как бихте оприличили войната на Русия срещу Украйна?

– Това е много специфична игра, защото Украйна все пак играе шах, Украйна играе по правилата, Украйна играе открито. Путин играе по-скоро покер, или някаква подобна игра на карти, която е блъф, опит да измами, да вдигне залозите. И в тази игра – мога да кажа – че шахматът ще победи.

Благодаря, Гари!

Превод: Владимир Миленски

Гари Каспаров: Бъдещето на човечеството се решава в Украйна сега

Написано от Държавна сигурност.com

Събота, 23 Април 2022 13:39
